

PROLOG

Rozlučka se svobodou č. 33

V Dubaji existují dva druhy večírků.

Na ty první potřebujete hodně peněz.

Na ty druhé stačí pěkné tělo, motýlek kolem krku a nulový stud.

Já jsem začal chodit na ty druhé.

A někdy ani to nestačí.

Pátek, 4. května 2012 – Dubai Marina

Apartmán ve třicátém druhém patře. Sklo, mramor a výhled na Marínu, která svítí jako šperkovičnice šejka. Vzduch voní po vodce, parfému a šlehačce. S Amerem se převlékáme v ložnici. Dress code je jednoduchý: trenky, Converse, límeček, motýlek, manžety. Uniforma gladiátorů, co bojují úsměvem.

Amer otevře minibar a nalije dvě skleničky. Nepodívá se na mě. Jen chvíli zírá do té své, jako by v ní hledal odpověď na otázku, kde jsme ztratili dno. Pak s ní praští o zed'.

CINK.

„Tohle,“ řekne, „bude velkej večer.“

Usměje se.

Úsměv predátora. Nebo odsouzence.

A party teprve začíná.

Dveře se otevřou a dovnitř vtrhnou Angličanky. Dvanáct kusů latexu, třpytek, plastových korunek a energie z festivalu alkoholu a špatných rozhodnutí. Jedna slaví narozeniny. Druhá rozchod. Třetí má nové tetování. Čtvrtá to celé platí. Všechny chtějí zapomenout.

Holka v tričku Bride Tribe mě chytí za límeček.

„You look like sex and dessert in one go.“

„That’s the point, babe.“

Panáky jedou jak ruleta. Amer nechá dvě brunety, aby mu dortem pomazaly hrud’, jako by to byl pohanský rituál z Essexu. Jedna mu saje prst. Druhá mu strčí do trenek plastovou kačenku. Když se otočím k zrcadlu, jsem pokrytý šlehačkou, flitry a jedním čokoládovým prsem.

Tohle není práce.

Tohle je performance.

Kuchyně se mění v bojiště. Vodka, smích, šlehačka na stropě. Něčí podprsenka visí na troubě. Jedna holka má brčko v nose a olizuje ho, jako by to byla olympijská disciplína. Vedle mě klečí kluk, který tu vůbec neměl být.

„I think I’m in love with a cucumber,“ zamumlá do mísy se salátem.

Přikývnu. Chápu ho.

Taky jsem si to jednou myslel.

Na Rhodosu.

Ale to je jiný příběh.

„ERIKU! NA STŮL!“

Tak jdu. Tancuju. Slíznu šlehačku z pupíku neznámé holky a pokoj exploduje.

„Strip!“

„More!“

„Oh my fucking god, look at them!“

Role se obrací. Butleři jsou dekorace. Klientky jsou predátoři. Amer stojí na konferenčním stolku a dvěma holkám vysvětluje životní filozofii s dortem v jedné ruce a dildem v druhé.

„Vy si hrajete na nevinný,“ říká. „My na playboye. Ale dneska?“

Zazubí se.

„Dneska je to pravda.“

Výkřiky. Smích. Peak Dubaj.

Vrchol.

A zároveň začátek konce.

Na balkoně fouká teplý vítr. Marina svítí jako kasino pro bohy. Za mnou chaos. Předě mnou temná voda. Nahá dívka drží panák mezi rty.

„NA EX!“

Vypiju ho.

V tomhle městě nezáleží na minulosti. Jen na tom, co jsi teď. A teď jsem bůh, klaun, produkt.

Možná všechno najednou.

Když se vrátím dovnitř, místnost vypadá jako bitevní pole.
Dort v koberci. Pouta na stole. Podprsenka v květináči.

Amer sedí na kuchyňské lince a žvýká papriku.

„Je to zelenina budoucnosti,“ řekne vážně.

Holky se pomalu balí. Některé hledají telefon. Jiné důvod
zůstat. Já sedím na zemi u stěny. Zpocený. Napůl oblečený.

A v uších mi doznívá ticho, které přijde až potom.

Dveře výtahu se zavřou.

Je konec.

Aspoň téhle party.

A já si uvědomím jednu věc.

Tohle všechno začalo jednou malou vizitkou.

KAPITOLA 1

VIZITKA

Středa, 2. března 2011 – Mall of the Emirates

Ještě před pár měsíci jsem patřil do první kategorie lidí — těch, co chodí na večírky stěžovat si na práci a pít příliš drahé gin toniky. Teď stojím na parkovišti u Mall of the Emirates v promo tričku, na účtu mám pár stovek dirhamů a přemýšlím, jestli si dnes můžu dovolit oběd.

Dubaj je město, kde se všechno třpytí. Mrakodrapy. Hodinky. Úsměvy. A hlavně lidé. Jen málokdo ví, kolik temnoty to světlo potřebuje.

Většina z nás je jen levná verze luxusu.

Klimatizovaný vzduch v mallu voní směsí parfémů, rychlého občerstvení a peněz, které nikdy nebudou moje. Dívám se na eskalátory plné turistů. Rusové v Gucci, Britové v šortkách, Arabové v bílých dishdashách, kteří vypadají, že vlastní polovinu planety.

A pak jsem tam já.

Model bez zakázek. Promotér bez budoucnosti. Účetní, který kdysi věřil, že Excel může být kariéra.

Sedím naproti ní. Černá káva přede mnou pomalu chladne. Ona pije zelený čaj.

Někteří lidé mají kontakty.

Ms. Smith má klíče.

Říká si Ms. Smith. Nikdy jsem nezjistil její skutečné jméno. Možná ho ani nemá. V Dubaji existují lidé, kteří se pohybují

mezi světy — mezi bankéři, princeznami a večírky, o kterých se ráno nemluví. A Ms. Smith je jednou z nich.

Nakloní se blíž.

„Představ si to,“ říká a oči jí jiskří. „Tři polonazí chlapci. Jen v boxerkách a motýlku. Nosili nám drinky a canapés, jako by to bylo to nejpřirozenější na světě.“

„To zní dost... přímočaře,“ řeknu.

Usměje se.

„Přimočaře?“

„Zábavně, drahý. Až primitivně zdravě.“

„A to bylo všechno? Chlapi v trenkách a vy jste tleskaly?“

„No... skoro.“ Zamyslí se. „Jeden z nich neuměl míchat koktejly.“

„Tragédie.“

„Ale byl roztomilej.“

Podívá se na mě tak, jako by mě právě postavila do výlohy. Ten pohled znám. Ženy se takhle dívají na kabelky. Na koně. A někdy na muže.

„To bych zvládl taky,“ řeknu polohlasem.

Usměje se pomalu.

„Samozřejmě, že bys to zvládl.“

Chvilí mě pozoruje. Ne tak, jak se lidé dívají na přátele. Spíš jako někdo, kdo zvažuje investici. Pak otevře kabelku Hermès, pohládí ji prsty, jako by to byl domácí mazlíček, a vytáhne malou modrou kartičku.

Položí ji přede mě na stůl.

Na kartičce je silueta muže s táčkem. Pod tím dvě slova.

Party Butlers.

„Chceš si přivydělat?“ zeptá se.

Dívám se na tu vizitku. Malý kus kartonu. Leží přede mnou jako klíč.

Nebo jako nůž.

„Co přesně bych měl dělat?“ zeptám se.

Ms. Smith se opře v křesle a usměje se tím svým úsměvem, který vždycky znamená, že se blíží problém.

„Nech svět, ať si tě trochu ošahá, drahý.“

Krátká pauza.

„A servíruj drinky.“

KAPITOLA 2

MASAKR V BURJUMANU

Pátek, 4. března 2011 – BurJuman Mall

Na účtu mám sto třicet pět dirhamů. Před chvílí jsem zaplatil nájem, auto, pokutu a telefon. Když teď stojím v BurJumanu s firemním logem na tričku a křečovitým úsměvem na tváři, přesně chápu smysl rčení, že život ti dá jen tolik, kolik nezbytně potřebuješ.

Možná ani to ne.

Čtrnáct hodin denně v otevřeném prostoru. Tvrdý lesk podlahy. Umělé světlo. Aircon nastavený na Sibiř. Mým úkolem je mluvit o technických parametrech nového britského auta, které vypadá jako Lamborghini po steroidech. Ještě o něco hlasitější. Ještě o něco zbytečnější. A opakovat to stále dokola.

Každý den.

Čtyři dny.

„Habibi, is it V12?“

Arab v bílé dishdash. Obočí jak vytetované. Tvář jak ze žurnálu. Na prstu mu líně rotují klíčky od Bentley.

„Má to revoluční šestiválec, lehčí konstrukci a výkonově—“

„Ok, khallas.“

Sekne po mně pohledem a zmizí, jako by mu někdo právě nabídl instantní polévku místo kaviáru.

Vedle mě stojí dvě promo holky s přízvukem jako z reality show.

„D’you know what I mean, darling? Já dělala i editorially. Ale támhleta kráva má o dvacet dirhamů víc za hodinu. Vsadím se, že chrápe s tím majitelem.“

Krčím rameny. Nejradši bych si vypíchl uši. Ale místo toho stojím dál a dýchám tu směs parfému, spálených nervů a něčeho, co se lepí na kůži.

Dvacet minut pauzy po čtyřech hodinách pekla. Libanonský supervizor je v pohodě. Německý klient tlačí jak Wehrmacht. Každá minuta navíc je problém. Nesmíme si sednout. Nesmíme být vidět, že se nudíme. Nesmíme existovat jinak než jako úsměv s logem.

„How many kids can I fit inside?“

Někdo mě šťouchne zezadu.

Otočím se.

Ind v padělaných Lacoste pantoflích. Na ruce falešný Rolex. A dech, který voní po cibulové apokalypse.

„Mám čtyři malé děti... HEY!“

Můj mozek exploduje.

Hej.

Narvi si tam klidně dvanáct, kámo. Když se vejde celá rodina na jednu motorku, tohle zvládneš levou zadní. A když ne, narvi je do kufru a přelep páskou.

„Moment,“ kývnu na Filipínce, který má v očích extázi z koní pod kapotou.

Pak se otočím k Indovi.

„Tři dospělí. S komfortem. Jestli ti to nestačí, kup si autobus.“

Ind kývne, znechuceně odchází a zanechává po sobě olfaktorickou stopu apokalypsy.

Já stojím dál. Počítám minuty do konce. A pak se přistihnu,
že mi chybí stará, nudná účtárna.

To je moment, kdy víš, že jsi na dně.

Když začneš nostalgicky vzpomínat na Excel.

Telefon v kapse zavibruje.

Ms. Smith.

Tell me, darling...

do you look good in a bow tie?

KAPITOLA 3

NINE TILL FIVE

Flashback: 2005 – Hammersmith, Londýn

Jsou dny, kdy bych si dal facku za to, že jsem někdy opustil kancelář. Někdy si představuju, že bych zůstal. V modrém obleku. Se sešíváčkou v jedné ruce a iluzí o smysluplnosti v té druhé.

Přistávám na Heathrow s diplomem z účetnictví a snem stát se modelem.

Supermodelem.

Ne hned. Ale brzy.

Hned po tom, co mě agenti odmítnou.

Všichni do jednoho.

Příliš vysoký. Příliš komerční. Příliš bez šance.

„Try somewhere else. Good luck.“

Tak jo.

První realita: zaplatit nájem. Druhá realita: najít práci, kde mě nevezmou za břišáky, ale za schopnost přežít osm hodin u Excelu.

Končím v Hammersmith. Účtárna nakladatelství. Junior accounts assistant. Zní to líp než „ten týpek, co prodává košile na nádraží Paddington“.

Oficiálně pomáhám s přijatými fakturami. Neoficiálně skenuju tisíce papírů denně a bojuju s tiskárnou, která má víc osobnosti než půlka managementu.

Z druhé výplaty si kupuju první YSL oblek. Tmavě modrý. Tříknořlkový. Jediný důvod těšit se do práce.

Všechno ostatní je monotónní smyčka. Dny plynou jako watermark přes faktury. Každý čtvrtek fish and chips. Každý pátek kari z mikrovlnky. Každé ráno fronta na flat white na High Street Kensington s lidmi, jejichž jména znám, ale jejich životy mě nezajímají.

A někde mezi tonerem, účtenkami a únavou mi začne docházet:

Takhle chutná dospělost?

Tohle je moje budoucnost?

2007 – Maida Vale, Londýn

Maida Vale je klidnější. Účtárna malé pákistánské firmy. V kanceláři voní kari a nikdo mě tu neoslovuje jménem.

Říkají mi jen:

„You.“

Mám zkontrolovat účty za posledních šest měsíců. Detektivní práce. Na stole kupy faktur a výpisů. Každý řádek podezřelejší než ten předchozí.

Jenže logické myšlení nikdy nebyla moje silná stránka. A tahle práce byla čistá logika. Nudná. Šedá. Podivně svatá.

Tři ze čtyř kolegů se několikrát denně modlí.

Já se modlím, at' vydržím do pátku.

Přežiju měsíc.

Do CV si to zapíšu jako „konzultační projekt“.

Na pohovoru mě berou na první dobrou. Přehnané CV a šarm dělají svoje. Mám YSL oblek, vlnité vlasy po ramena a víc sebevědomí než zkušeností. Titul mám. Účetní jsem.

Aspoň papírově.

Sedím u stolu mezi pěti ženami, které by se k sobě nikdy neposadily v baru. Tady ale tvoří smečku.

Účtářenský pentagon.

Rhonda z Walesu. Ticho. Svetr. Kočka jménem Mr. Darcy.

Pam z Essexu. Donuty v pondělí, jed v každé větě.

Morag. Smích jako motorový člun. Řve na zákazníky, matku I realitu.

Bridget. Ragby v lidské podobě. Mačká mi rameno, když mě chce rozveselit.

Bolí to.

A Leanne.

Leanne mluví sladce, ale bodá jako kaktus. Pravidla. Kontrola. A muži, kteří jí neodporují.

Což je problém.

Každý den Excel. SQL. Tabulky. Výkazy. Nesrovnalosti. Zní to odborně. Ve skutečnosti hledám chyby v softwaru, který už tři roky nikdo neupdatoval.

Snažím se vypadat zaneprázdněně. Když něco nevychází, radši mlčím. Stačí jedno špatné slovo a šéfka mi dá pojeb tak kultivovaný, že si ho zapisuju jako fráze na zlepšení angličtiny.

V kuchyňce mluví s přízvukem, který zní jako angličtina až na čtvrtý poslech. Chápu z toho asi tolik jako podtitulky v ruštině. Směju se, když se smějí. Mlčím, když je ticho.

Na druhé straně open space sedí dva gay kluci z customer service. Flirtují se mnou pohledem. Někdy až moc okatě. Třikrát se „náhodou“ potkáme na pánských toaletách během týdne.

Možná tenhle druh kariéry není pro mě.

Nebo já nejsem pro něj.

KAPITOLA 4

MORE CAFÉ

Čtvrtek, 10. března 2011 – More Café, Gold & Diamond Park

Sedím u stolu na terase, upíjím vodu z plastového kelímku a hypnotizuji jídelní lístek.

Nic se nezměnilo.

Porridge. Banány. Vejce. Promo práce mizerně placená. Modeling žádný. Na účtu pár stovek dirhamů a otázka, jestli příští týden zaplatím nájem, nebo mobil.

Přemýšlím, jestli si dnes troufnu naznačit, že bych si potřeboval půjčit. Jen lehce. Mezi řečí. Ale i ta myšlenka mě zvedá ze židle.

Nenávidím to.

Pak se objeví.

Tmavě modrý kostýmek Armani. Pod ním bílé hedvábné tílko. Běžové Ferragamo baleríny. Kabelka Chanel. Brýle Dolce & Gabbana. Vlasy vyčesané. Rty lehce červené. Výraz: klidná síla.

Jako by do kavárny vstoupila jiná planeta.

„Sweets,“ usměje se.

Její hlas voní po šampaňském a francouzském parfému.

„Jak se máš?“

„Dobře,“ odpovím.

A oba víme, že lžu.

„Vypadáš dneska trochu sklesle. Co se děje?“

„Nic. Všechno v pohodě.“

Zvedne obočí.

„Jseš zase na mizině?“

„Jo.“

Rozesměje se. Takovým tím smíchem, který má v sobě pochopení i výsměch zároveň.

„Tak co,“ nakloní se ke mně s tím svým polovičním úsměvem, který nic neprozradí a říká všechno, „kromě toho, že jsi sexy a broke?“

„Dvě promo akce, tři odmítnutí a jeden casting, co skončil pokutou za rychlost.“ Pokrčím rameny. „Běžná jízda.“

„A moře?“ zeptá se.

„Každé ráno.“

„Surf poblíž Burj Al Arab?“

„Jo. Neřeším moc, co bude. Jen vlna za vlnou.“

„To ti jde,“ řekne. „Vypnout hlavu.“

„Už jsem to asi jinak zapomněl.“

Podívá se na mě tím svým pohledem. Tím, který nelze číst. Zkoumá mě, jako by hledala něco, co už tam možná dávno je.

„Vypadáš líp než před týdnem,“ řekne nakonec. „A myslíš míň než dřív. To ti sluší.“

„Možná se jen smírju se svým osudem.“

„Nebo se konečně chystáš vstát.“

Krátká pauza.

Přichází číšník. Ona si objedná Caesar bez krutonů. Já fish pot. Přikývne, když číšník odchází. Nohy má elegantně přes sebe, zápěstí položené na stole jako z plakátu k parfému.

Cítím, že něco přijde.

Ale ještě ne teď.

„Myslel jsi už na toho týpka, o kterém jsem ti říkala minule?“
pronese jen tak mimochodem, zatímco si ukrojil list římského salátu.

„Na ty polonahý frajery s tácama?“

„Ano.“

„Občas.“

„Občas?“ zvedne obočí. „To zní jako výmluva.“

„To zní jako přemýšlení,“ bráním se.

„Ty přemýšlíš moc. Ale aspoň už se v tom neutápíš.“

Položí vidličku.

„Tohle není žádná raketová věda. Vypadáš líp než oni všichni dohromady.“ Krátká pauza. „A aspoň umíš míchat drinky.“

„Takže mě rekrutuješ kvůli tělu a schopnosti nalít vodku?“

„Mimo jiné talenty.“

„To zní nelegálně.“

„To zní jako Dubaj.“

Napije se čaje a zadívá se ven na parkoviště, jako by právě sledovala budoucnost, která se líně blíží v klimatizovaném vzduchu.

„Co ti brání?“

„Možná čekám na ten správný moment.“

„Nebo na povolení?“

Na stole leží její telefon. Obrazovka zabliká. Ignoruje ho.

Je tu se mnou.

Celá.

„Terry je zvláštní,“ pokračuje. „Ale drží slovo. Když se ti bude chtít, můžeš ho potkat. Já vás jen propojím.“

„A co za to?“ zeptám se.

Usměje se lehce. Jako by věděla něco, co já ještě ne.

„Jen at' si tě svět trochu ošahá, drahý.“

Krátká pauza.

„Nic víc.“

Chvilí mlčíme. Jen vidlička na talíři. Šustění listů salátu.

Tlumený hukot kavárny a venku Dubaj, která se tváří, že každá životní chyba je jen další obchodní příležitost.

Pak změní téma.

„A jak je to s tou tvojí Peršankou?“

To jméno ani nemusí říct. Vím, koho myslí.

Lili.

Přikývnu. Pak zavrtím hlavou.

„Gone. Like proper ghost-town gone.“

„A ty?“

„Zlomený ne.“ Pokrčím rameny. „Spíš trochu pomačkaný.“

Občas si čtu starý zprávy.“

Podívám se na ni.

„To se počítá jako patetický?“

„Ne,“ řekne. „To se počítá jako člověk.“

Pak se pousměje. Jemněji než obvykle.

„Ale je čas vyprat ta duševní prostěradla.“

Krátká pauza.

„Tahle sezóna skončila.“

Nakloní se blíž a dodá tiše:

„Začíná nová.“

KAPITOLA 5

LILI

Flashback: listopad 2010 – Media City, Dubaj

Sedí kousek ode mě v černých šatech. Rovná záda, nohy překřížené. Vlasy stažené do hladkého culíku, žádné zbytečné líčení. Jen ticho a temné oči, které mě sledují, zatímco vyplňuju castingový formulář na reklamu pro banku.

Corporate dress. Closed heels. Notebook pod paží.

Normální holka z práce.

Ale něco nehraje.

V Dubaji je krása všude. Na každém rohu. Tady je to něco jiného. Napětí. Jako by se její silueta lehce chvěla oproti vzduchu v místnosti.

Zvednu hlavu. Podívám se zpět. Zůstáváme tak chvíli.

Hra beze slov.

Pak se lehce pousměje.

Pár vět. Výměna čísel. Další den káva. Den nato pláž.

„Kdy tě naposledy někdo opravdu dobře ošukal?“ zeptám se, jako bych se ptal na počasí.

Dívá se mi přímo do očí.

Vzduch mezi námi přestane předstírat nevinnost.

O pár hodin později jsme v koupelně.

Na začátku se vidáme skoro denně. Castinky. Kafička. Víno. Sex. Více sexu. Je vtipná, mazlivá, dráždivá — a přitom si pořád drží odstup. Nikdy nevím, na čem jsem.

A právě to mě baví.

Ta hra.

Začne mi říkat azizam.

Můj milý. Můj drahý.

A já na to slyším.

Jsem přilepenej jak kočka na radiátoru v lednu.

S Lili je všechno jiná liga. Žádný romantický slow motion.

Spíš bouřka, která přijde bez varování a nechá po sobě převrácený nábytek, rozmazanou rtěnku a ticho, ve kterém se oba tváříme, že máme věci pod kontrolou.

Nemáme.

Dává mi věci, o kterých jsem nevěděl, že je chci. A já jí všechno vracím.

Aspoň si to myslím.

Lili je komplikovaná. Jednou mě drží, jako bych byl její. Podruhé se dívá skrz mě, jako bych nebyl. Říkám si, že je jen zraněná. Že potřebuje čas. Jenže možná jsem to já, kdo potřebuje zachránit.

A ona není záchránce.

Je oheň.

A já do něj strkám ruce znova a znova.

Něco se změní. Nevím kdy. Možná když mi poprvé nezvedne telefon. Možná když během večere nechá mobil na stole a ani jednou nezvedne oči.

Zprávy se zkracují.

Azizam zmizí.

Zůstane jen:

ok
maybe

Stejně přijedu pokaždé, když napíše. Někdy si připadám jako její pes. Labrador u dveří. Čekám, až pískne.

Jednou mi řekne:

„Víš, že jsi jako droga?“

„A ty jsi jako abstinence,“ odpovím.

Usměje se.

Ale oči má prázdné.

Sedíme u ní doma. Voní po jasmínu. Ve vzduchu je ticho před bouřkou.

„Babe,“ řekne tiše. „Potřebuju ti něco říct.“

Zastaví se mi dech.

„Potkala jsem někoho.“

Kývnu.

„Je trochu starší. Úspěšný. Myslím, že by z něj mohl být boyfriend material.“

Usměje se.

Nevinně.

Krutě.

„Ale můžeme zůstat kamarádi,“ dodá. „Nebo lovers. Občas.“

V tu chvíli se ve mně něco zlomí.

„Jasně,“ usměju se. „Kamarád s výhodama, co ti kdysi lízal chodidla.“

„Nemusíš být zlej,“ řekne.

Ani špetka lítosti.

„Víš, co jsi?“ podívám se na ni. „Obyčejná promo wannabe.“

Usměje se.

„A ty jsi model, co si myslel, že ho někdo bude milovat.“

Vstanu.

V hlavě mi hučí. Vztek. Stud. Smutek. Kombinace, co voní jako benzín.

Odcházím.

Bez bot.

Bez otočení.

A to bylo naposledy.

Někde hluboko jsem věděl jednu věc.

Lili nebyla láska.

Byla to lekce.

KAPITOLA 6

NOBU

Pondělí, 28. března 2011 — Atlantis, Palm Jumeirah

Taxikář mě vysadí u hlavního vchodu Atlantis. Neptá se na dýško. Já mu ho stejně dám.

Mám dnes narozeniny.

Třiatřicet.

Kristova léta.

Věk, kdy se podle legend máš rozpadnout a znovu se narodit. Nebo to aspoň dobře zapít.

Vcházím do hotelu s tím zvláštním pocitem, že sem patřím — i když vím, že si nemůžu dovolit ani minerálku z minibaru. Ale dnes večer neřeším účty. Ms. Smith mě pozvala.

A s ní nikdy nejde jen o jídlo.

Recepční mi s úsměvem ukáže cestu. Nobu je jako jiný vesmír. Světlo, samet, šeptaná konverzace, kde se každé sousto tváří jako umělecké dílo.

A u stolu, jako vždy naprosto přesně, čeká ona.

Usměje se, když mě vidí. Ten její úsměv není pro každého. Není rychlý, není laciný. Je pomalý, sofistikovaný, napůl přítomný a napůl jinde. Jako by mě znovu četla — a právě se rozhodla, že ještě pořád stojí za to mě mít u stolu.

Sedí ve zlatém saténu. Vlasy volně. Parfém, který si nedovolí být prvoplánový. Chanel. Nebo něco úplně jiného, co se nedá koupit na letišti. V ruce má sklenku bílého.

Ještě nedopitou.

Přisednu.

Stále mě baví, že mě zve právě sem. Na místa, kde nejlíp zapomínám, že nemám peníze.

„Tak všechno nejlepší, sweetie,“ řekne.

Sklenky cinknou.

„Děkuju.“

„Třiatřicet?“

Přikývnu.

„Kristova léta,“ dodá.

„Trochu drama, ne?“

„Ale no tak, Eriku. Ty se hodíš na velký příběhy.“

Zasměju se. Ne moc nahlas. Ale vím, že má pravdu.

Servírka přinese první předkrm — žlutoploutvý tuňák s yuzu a tenkým plátkem jalapeña. Čistá smyslnost na porcelánu.

Ms. Smith drží hůlky tak přirozeně, jako by se s nimi narodila.

Sleduju její pohyby.

Žádné zbytečné řeči.

Jen gesto. Pohled. Význam.

„Víš, proč jsem tě sem dnes vzala?“ zeptá se.

„Protože mě máš ráda?“

„To taky.“ Usměje se, ale hned zvažní. „Ale hlavně proto, že je čas se rozhodnout.“

„Ty pořád s tím rozhodováním.“

„Někdo musí dělat dramaturgii tvého života.“

„Aha.“

„Ptám se naposledy. Uděláš ten kurz? A napíšeš Terrymu?“

Nehnu brvou.

„Jo. Udělám to. Oboje.“

„Konečně.“

Pozvedne sklenku, jako by si připíjela sama na sebe.

„Zasloužíš si víc než přežívat mezi castingy a promo stánky. Už dlouho.“

Chvíli si mě prohlíží. Nehodnotí. Váží. Pak se lehce opře v židli.

„Eriku,“ řekne klidně, „svět je kasino.“

Zvednu obočí.

„Někteří lidé jen sedí u baru,“ pokračuje.

Pauza.

„A někteří hrají.“

Napije se saké.

„Takže... co budeš dělat ty?“

Něco v jejím hlase mi vždycky připomene, kdo jsem. Nebo spíš, kdo bych mohl být. Neříká to jako motivátor. Neříká to jako kamarádka. Říká to jako někdo, kdo zná moje stíny I světlo — a ví, jak se s tím hraje.

„Víš, proč s tebou ráda trávím čas?“ pokračuje po chvíli ticha.

„Řekni mi to.“

„Protože se umíš chovat. Víš, jak se pije saké v Nobu, a zároveň víš, kde si dát nejlepší shawarmu za dvanáct dirhamů. Máš úroveň a žádný komplex.“

„To je kompliment?“

„To je dar, miláčku. V tomhle městě velmi vzácný.“

Dojíme předkrmy. Přichází černá treska s miso a pečená chobotnice. Drahé. Téměř hříšné. Ale dneska je to o mně. O nás. O rozhodnutí.

„Terry tě vezme do týmu, pokud budeš chtít,“ řekne. „Řekla jsem mu o tobě. Ale nechci tě prodávat. Nejsi produkt. Jen mu napiš. Setkej se s ním. Pak už je to na tobě.“

„Bude to změna.“

„Změna je jediná jistota, Eriku.“

Když opouštíme restauraci, nebe nad Palmou je černé a bez hvězd. V dálce svítí Burj Al Arab jako blikající suvenýr. Vzduch je teplý a nasládlý.

Z Nobu jdeme pomalu.

Mlčky.

Ms. Smith si vezme taxíka. Já čekám, až jí řidič otevře dveře.

Elegantní.

Samozřejmě.

„Tak... Kristova léta,“ usměje se zpoza brýlí.

„Jo. Není cesty zpátky.“

„Nikdy nebyla.“

Dveře se zavřou.

Je pryč.

Zůstanu chvíli stát na obrubníku. Ruce v kapsách. Košile rozepnutá u krku. Předražený digestiv v hlavě. A ten hlas — její hlas — pořád rezonuje.

Změna je jediná jistota.

Měl bych chytit taxíka. Jet domů. Ale ještě chvíli čekám.

Zírám do noci, jako by se v ní měl objevit nápis:

Tady začíná další kapitola.

Zvednu telefon. Otevřu zprávy. Vyhledám číslo, které mi

Ms. Smith poslala už dávno.

Terry.

Je půlnoc.

Na minutu zaváhám.

Pak napíšu jen:

Hi. Ms. Smith gave me your number. My name is Erik. I heard you're looking for new guys.

Odešlu to.

Zavřu oči.

Nevím, jestli jsem právě podepsal smlouvu s ďáblem, nebo konečně něco udělal správně. Ale jedno vím jistě.

Dneska večer byl ten moment.

Ten, který se nevrací.

A já jsem v něm byl.

Celý.